

[Waldorff]

de offentlige repræsentanter i banker og forsikringsselskaber har. Hvordan forholder de offentlige repræsentanter sig med deres viden, f. eks. om kritisable eller direkte ulovlige forhold i selskabet? Er der indberetningspligt til industriministeren, som har udpeget de offentlige repræsentanter? Hvordan forholder det sig omvendt? Har industriministeren mulighed for at formidle regeringens, folketingets opfattelse af, hvad de samfundsmæssige interesser er, og hvordan står den offentlige repræsentant til regnskab for sine gerninger?

Svaret på disse faktisk uhyre interessante spørgsmål har vi fået fra de skiftende handels- og industriministre, og de svar taler helt for sig selv. Først industriminister Erling Jensen, der udtalte den 1. december 1980:

»Pligten til i henhold til lovforslaget at hemmeligholde konkrete oplysninger om forsikringsselskabernes forhold, jfr. § 258, gælder også i forhold til industriministeren.«

Om bankerne sagde fhv. handelsminister Ivar Nørgaard den 8. februar 1978:

»Pligten til i henhold til bank- og sparekasseloven at hemmeligholde konkrete oplysninger om pengeinstitutternes eller kundernes forhold gælder også i forhold til handelsministeren.«

Men hvad nu, hvis den offentlige repræsentant sammen med den øvrige bestyrelse laver noget ulovligt og f. eks. må vedtage en skattebøde eller pådrager sig en sigtelse fra bagmandspolitiet, sådan som det faktisk skete i sagen omkring Universalbanken? Så kunne man spørge: burde regeringen så ikke orienteres? Om det siger tidligere handelsminister Arne Christiansen den 2. februar 1979 – han er også ordfører i dag:

»Den principielle ligestilling mellem den offentlige repræsentant og de øvrige bestyrelsesmedlemmer indebærer, at førstnævnte, altså den offentlige repræsentant, ikke kan pålægges at indberette konkrete oplysninger om pengeinstitutternes forhold, hvilket også gælder, hvis de offentlige repræsentanter som bestyrelsesmedlemmer har måttet vedtage en bøde for overtrædelse af skattelovgivningen.«

Hvad stiller man så op med sådanne folk, som f. eks. har måttet vedtage en skattebøde? Bliver de automatisk genbeskikkede ligesom alle de andre offentlige repræsentanter i bankerne? Ja, det gør de tilsyneladende, også

ifølge tidligere handelsminister Arne Christiansen, for det får man nemlig slet ikke at vide. Handelsministeren, i det her tilfælde industriministeren, ved intet om, hvem der har måttet vedtage skattebøder. Handelsminister Arne Christiansen siger i februar 1979: »Bestemmelserne om skattemyndighedernes tavshedspligt er til hinder for, at de uden særlig lovhjælp kan give sådanne oplysninger, altså om overtrædelse af skattelovgivningen.«

Hr. Arne Christiansen siger dog også, at hvis han får kendskab til sådanne ting – det må altså, skal jeg indskyde, være ad ikke-lovlige kanaler – så vil han i de konkrete tilfælde overveje, om der skal genbeskikkes, men som man kan se af genbeskikkelsen af f. eks. borgmester Hother Nielsen, også kaldet økongen, skal der temmelig meget til for ikke at blive genbeskikkede som offentlig repræsentant.

Så kan vi ellers en passant nævne, at de offentlige repræsentanter ikke er underkastet straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste og hverv. Der er ikke noget ulovligt i, at den offentlige repræsentant i f. eks. Hasle Bank modtager en erkendtlighed fra Handelsbankens direktør, Bendt Hansen, ligesom de øvrige bestyrelsesmedlemmer, til gengæld for at disse bestyrelsesmedlemmer anbefaler en fusion mellem Handelsbanken og Hasle Bank. Det lykkedes ganske vist ikke dirigenten – jeg kan indskyde, at det var for resten landsretssagfører Kristian Mogensen – at overtale de 300 rasende Hasleboere til at gå ind for fusionen.

Vi kan nævne med hensyn til kontakten den anden vej, altså fra ministeren til de offentlige repræsentanter, at heller ikke her kan der gives nogen regler. Herom siger vores helt egen og meget nuværende industriminister, Erling Jensen, den 1. december 1980:

»De pågældende kan ikke pålægges at følge regeringens eventuelle instruktioner i bestemte sager, der er under behandling i forsikringsselskabets bestyrelse, eller konkrete instruktioner i øvrigt fra regeringsside.«

Og han fortsætter:

»Det har ikke været tanken at lægge et grundlag for en organiseret udveksling af informationer mellem myndighederne og de offentlige repræsentanter.«

Og han fortsætter igen: